

Dyzartria

1. METRYCZKA	
Rok akademicki	2024/2025
Wydział	Wydział Lekarsko-Stomatologiczny
Kierunek studiów	Logopedia ogólna i kliniczna
Dyscyplina wiodąca	(zgodnie z załącznikiem do Rozporządzenia Ministra NiSW z 26 lipca 2019)
Profil studiów	(ogólnoakademicki/praktyczny)
Poziom kształcenia	II stopnia
Forma studiów	stacjonarne
Typ modułu/przedmiotu	obowiązkowy
Forma weryfikacji efektów uczenia się	Egzamin/zaliczenie
Jednostka prowadząca /jednostki prowadzące	Zakład Logopedii i Emisji Głosu, Centrum Logopedyczne IPS UW, 02-927 Warszawa, ul. Karowa 20
Kierownik jednostki/kierownicy jednostek	dr hab. Olga Jauer-Niworowska, prof. ucz.
Koordinator przedmiotu	dr hab. Olga Jauer-Niworowska, prof. ucz.; dr Kamila Potocka-Pirosz o.jauer-niworo@uw.edu.pl ; k.potocka@uw.edu.pl
Osoba odpowiedzialna za sylabus	dr hab. Olga Jauer-Niworowska o.jauer-niworo@uw.edu.pl
Prowadzący zajęcia	dr hab. Olga Jauer-Niworowska, prof. ucz. – wykład dr hab. Olga Jauer-Niworowska, prof. ucz. i dr Anna Lis-Skowrońska – ćwiczenia dla 2 grup

2. INFORMACJE PODSTAWOWE			
Rok i semestr studiów	I rok II stopnia, semestr II	Liczba punktów ECTS	4.00

Załącznik nr 4B do Procedury opracowywania i okresowego przeglądu programów studiów
(stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 68/2024 Rektora WUM z dnia 18 kwietnia 2024 r.)

FORMA PROWADZENIA ZAJĘĆ	Liczba godzin	Kalkulacja punktów ECTS
Godziny kontaktowe z nauczycielem akademickim		
wykład (W)	15	0,5
seminarium (S)		
ćwiczenia (C)	15	1
e-learning (e-L)		
zajęcia praktyczne (ZP)		
praktyka zawodowa (PZ)		
Samodzielna praca studenta		
Przygotowanie do zajęć i zaliczeń	60	2,5

3. CELE KSZTAŁCENIA	
C1	Przekazanie studentom wiedzy na temat przyczyn, patomechanizmów i objawów różnych rodzajów dyszartrii
C2	Nauka metod i technik diagnozy logopedycznej osób z dyszartrią o różnej etiologii
C3	Nauka sposobów terapii logopedycznej osób z dyszartrią

4. EFEKTY UCZENIA SIĘ	
Numer efektu uczenia się	Efekty w zakresie
Wiedzy – Absolwent zna i rozumie:	
W1	zna obowiązujące w piśmiennictwie definicje dyszartrii oraz objawy i patomechanizm zaburzeń dyszartrycznych o różnej etiologii
W2	zna i rozumie kryteria klasyfikacji dyszartrii oraz zasady diagnozy zaburzeń dyszartrycznych (w tym diagnozy różnicowej)
W3	rozumie zasady terapii osób z dyszartrią
Umiejętności – Absolwent potrafi:	
U1	odróżnić od siebie typy dyszartrii na podstawie analizy objawów i dokumentacji medycznej
U2	odróżnić dyszartrię od innych zaburzeń mowy (szczególnie od zaburzeń neurogennych)
U3	sformułować program terapii logopedycznej dostosowany do potrzeb pacjenta

Kompetencji społecznych – Absolwent jest gotów do:

K1	indywidualizacji stosowanych oddziaływań terapeutycznych zależnie od przyczyny i nasilenia zaburzeń funkcjonalnych motoryki aparatu mowy
K2	holistycznego podejścia do pacjenta z dyzartrią (z uwzględnieniem wielospecjalistycznej współpracy)

5. ZAJĘCIA

Forma zajęć	Treści programowe	Efekty uczenia się
Wykłady	Przyczyny, objawy i patomechanizm dyzartrii – definicje dyzartrycznych zaburzeń mowy obowiązujące w literaturze przedmiotu.	W1
	Klasyfikacje dyzartrycznych zaburzeń mowy – szczegółowe omówienie objawów różnych rodzajów/typów dyzartrii w powiązaniu z umiejscowieniem uszkodzeń neurologicznych	W2
	Diagnoza różnicowa dyzartrii	W2
	Zasady oceny sprawności motorycznej aparatu mowy	W2
	Podstawowe zasady terapii zaburzeń dyzartrycznych	W3
	Podsumowanie najważniejszych informacji z wykładów	W1,W2,W3
Ćwiczenia	Przebieg badania diagnostycznego pacjenta z dyzartrią (demonstracja składowych elementów badania)	U1
	Demonstracja i omówienie wybranych narzędzi stosowanych w diagnozie osób w różnym wieku z dyzartrią różnych typów (zasady modyfikacji badania zależnie od możliwości pacjenta, współpraca z innymi specjalistami)	U1, K1, K2
	Obserwacja objawów i próba diagnozy różnicowej (praca studentów ze wsparciem prowadzącej)	U2, K1, K2
	Uniwersalne zasady terapii dyzartrii (pokaz wybranych technik pracy z pacjentami)	U3
	Terapia dyzartrii z uwzględnieniem patomechanizmu (techniki pracy z pacjentem zależnie od typu dyzartrii, współpraca z innymi specjalistami)	U3, K1, K2
	Próba propozycji ćwiczeń usprawniających zależnie od zaobserwowanych objawów dyzartrii (praca studentów ze wsparciem prowadzącej)	U3, K1, K2

6. LITERATURA

Obowiązkowa

1. Borkowska M., (red.), 1997, Dziecko niepełnosprawne ruchowo cz. 2., WSiP, Warszawa.
2. Borkowska M., 2001, Uwarunkowania rozwoju ruchowego i jego zaburzenia w mózgowym porażeniu dziecięcym, Wyd. Zaufek
3. Gatkowska I., 2012, Diagnoza dyzartrii u dorosłych w neurologii klinicznej, wyd. WUJ, Kraków.

Załącznik nr 4B do Procedury opracowywania i okresowego przeglądu programów studiów
(stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 68/2024 Rektora WUM z dnia 18 kwietnia 2024 r.)

4. Jauer-Niworowska O., 2009, Dyzartria nabyta Diagnoza logopedyczna i terapia osób dorosłych , wyd. APS, Warszawa.
5. Jauer-Niworowska O., Kwasiborska J., 2009, Dyzartria - wskazówki do diagnozy różnicowej poszczególnych typów, wyd. Komlogo, Gdańsk.
6. Jauer-Niworowska O., 2018, Terapia osób z dyzartrią w dwóch ujęciach: uniwersalna terapia psychologiczno-motoryczna oraz terapia uwzględniająca patomechanizm zaburzeń, [w:] Domagała A., Mirecka U. (red.), Metody terapii logopedycznej, wyd. UMCS, Lublin.
7. Jauer-Niworowska O., 2021, Psychologiczno-motoryczne podejście do diagnozy i terapii osób z dyzartrią, [w:] Tarkowski Z. (red.), Afazjologia, wyd. PZWL Wydawnictwo Lekarskie, Warszawa.
8. Jauer-Niworowska O., 2021, Diagnoza różnicowa afazji i dyzartrii, [w:] Tarkowski Z. (red.), Afazjologia, wyd. PZWL Wydawnictwo Lekarskie, Warszawa.
9. Michałowicz R., (red.), 1993, Mózgowe porażenie dziecięce, wyd. PZWL, Warszawa.
10. Mirecka U., Gustaw K., 2006, Skala dyzartrii. Wersja dla dzieci, Wrocław.
Tłokiński W., 2005, Zaburzenia mowy o typie dysartrii, [w:] Gałkowski T., Szelaż E., Jastrzębowska E., (red.), 2005, Podstawy neurologopedii, Wydawnictwo Uniwersytetu Opolskiego, Opole.

Uzupełniająca

1. Jauer-Niworowska O., 2012, Diagnoza osób z dyzartrią oparta na holistycznym podejściu do pacjenta, [w:] Michalik M., Siudak A., Orłowska –Poppek Z. (red.) Diagnoza różnicowa zaburzeń komunikacji językowej, wyd. Collegium Columbinum, Kraków.
2. Lewandowski A., Tarkowski Z., 1999, Dyzartria- teoria i praktyka, Lublin.
3. Mierzejewska H., Przybysz-Piwkova M., (oprac.), 1997, Mózgowe porażenie dziecięce Problemy mowy – diagnozowanie i postępowanie usprawniające, wyd. DiG, Warszawa.
4. Mirecka U., 2013, Dyzartria w mózgowym porażeniu dziecięcym, wyd. UMCS, Lublin.

7. SPOSOBY WERYFIKACJI EFEKTÓW UCZENIA SIĘ

Symbol przedmiotowego efektu uczenia się	Sposoby weryfikacji efektu uczenia się	Kryterium zaliczenia
Np. A.W1, A.U1, K1	<i>Pole definiuje metody wykorzystywane do oceniania studentów, np. kartkówka, kolokwium, raport z ćwiczeń itp.</i>	<i>Np. próg zaliczeniowy</i>
	Test wielokrotnego wyboru z punktami ujemnymi	60%
	Praca na zajęciach	Poprawne wykonywanie zadań
	Praca samodzielna	Samodzielne przeprowadzenie diagnozy afazji, przygotowanie programu terapii i stworzenie ćwiczeń do wykorzystania w terapii
	Obecność	Obecność jest obowiązkowa (dopuszczalna 1nieobecności)

8. INFORMACJE DODATKOWE

(tu należy zamieścić informacje istotne z punktu widzenia nauczyciela niezawarte w pozostałej części sylabusu, w szczególności w oparciu o regulacje wynikające z § 26 ust. 1 i 2, § 27 ust. 3 oraz § 28 ust. 1 Regulaminu Studiów wskazanie liczby terminów zaliczeń przedmiotu, w tym zaliczeń dopuszczających do egzaminu, oraz np. czy przedmiot jest powiązany z badaniami naukowymi, szczegółowy opis egzaminu, informacje o kole naukowym)

Załącznik nr 4B do Procedury opracowywania i okresowego przeglądu programów studiów

(stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 68/2024 Rektora WUM z dnia 18 kwietnia 2024 r.)

Prawa majątkowe, w tym autorskie, do sylabusu przysługują WUM. Sylabus może być wykorzystywany dla celów związanych z kształceniem na studiach odbywanych w WUM. Korzystanie z sylabusu w innych celach wymaga zgody WUM.

UWAGA

Końcowe 10 minut ostatnich zajęć w bloku/semestrze/roku należy przeznaczyć na wypełnienie przez studentów
Ankiety Oceny Zajęć i Nauczycieli Akademickich